

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus XXXIV. A Christo & Ecclesia docti flere, scire debemus, ex
quibus causis nobis sit flendum, quæ quidem sunt gravissimæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCURSUS XXXIV.

Ain.

Idcirco ego plorans, & oculus meus deducens aquas. *Thren. 1. v. 16.*

DE ANIMA.

Quibus ex causis nobis sit flendum, & lugendum? & ha quidem causa varia, & gravissima?

1.

*Magistri filij con-
suetudini.*

*Ad discendum
planctum.*

*Jerem. 9.
7. 20.*

Sollicitè nobiles parentes, filijs & filiabus suis provident magnis expensis magistros, qui eos in artibus & scientijs, in musica vocali, & instrumentali, in agendo choræas, & equitando, digladiando, &c. probè instruunt. Etiam magistros & magistras pro filijs & filiabus instituendis procurandos monet Jeremias Propheta, vel ut ipsi parentes magistrorum munus obeant in docendo, non quidem vanas cantilenas, choræas, aut ludos, sive equestres, sive gladiatorios, sed docete filias

vestras lamentum, & unaquæque proximam suam planctum.

Misit mundo inerudito Pater aternus proprium filium, qui munus ageret Magistri. Vos vo Ioan 15. caru me, Domine, & Magister, & v. 13. benedicere, sum etenim; non autem venit hic Magister cœlestis, ut nos choræas agere, aut musicalia sonare instrumenta, aut jucundas cantare doceret cantilenas, sed planctum, & fletum: Dominus Iesus (ait meus Seraphicus) exemplo, & verbo ad fletum nos provocat, flere saepe, ridere visus nunquam.

Nec minùs magistram fletus
N n 3 in

*Christus
Magister*

*5. Bonav.
Ser. 1.
Dom. 9.
lent.*

Nos flere in presenti versu agit Mater
 docuit, sic Ecclesia, illius enim hæc vox,
 & verba sunt; Idcirco ego plorans;
 & oculus meus deducens aquas Fle-
 tum ergo hodie tam ab afflictâ
 Matre, quàm divino addisca-
 mus Magistro, & oculum in
 fontem convertamus lacryma-
 rum, ut tamen hanc flendi &
 plorandi artem utiliter, & fru-
 ctuosè exerceanus, quomodo,
 & quibus de causis nobis lacry-
 mandum, & flendum sit, in præ-
 senti docebo.

II.

Lacryma
margari-
ta.

S. Iohan.
Chryso-
stom. 3. in
Gen.

Bern.
serm. 10
ad soror.
de modo
bene vi-
vendi.

Flendum
propter
peccata.

Margaritæ pretiosæ sine ma-
 joris lucri secreta spe non effun-
 duntur, aut in plateas inutiliter
 ante porcos projiciuntur, pre-
 tiosa Margaritæ sunt puræ ex
 oculis distillant lacrymæ, de
 quibus testatur Chrysost. Quid
 illis oculis formosius, qui perpetuo la-
 crymarum imbre, tanquam marga-
 ritis ornantur? Has ergo marga-
 ritas, ne frustra, & sine fructu,
 & lucro effundamus, sollicitè
 devota soror fratrem suum,
 mellifluum interrogat Docto-
 rem: O Frater mi, queso, dic mi-
 hi, quæ sunt causæ nostri doloris, pro
 quibus in hac vita mortali ploramus?
 Respondet ad hanc sororis suæ
 nomine, à seipso sibi formatam
 quæstionem Bernardus: Propter
 peccata nostra, & propter miseriam
 huius mundi, ac propter compassio-
 nem proximi, & propter dilectionem
 celestis præmii.

Ac primam quidem, & pri-

mariam flendi causam, etiam
 loco citato attingit meus Sera-
 phicus: Flendum est, pro culpa,
 ut ignoscatur. Et quidem, ut ad
 doctorem mellifluum revertar;
 propter peccata stebat ille, qui dicebat
 Lavabo per singulas noctes lectum me-
 um, lacrymis meis stratum meum ri-
 gabo.

anc ipsam ob causam, sci-
 licet propter peccata, flevit, &
 flere nos docuit Ecclesia Petra.
 è qua uberrimæ post trinam ne-
 gationem scaturiebant lacry-
 mæ; & egressus foras, flevit amaris.
 Nec ille tantum nocte stratum
 suum lacrymando rigavit Pe-
 trus, vel usque dum post resur-
 rectionem, gloriosum se illi ex-
 hibens mundi Redemptor, de
 impetrata venia reddidit secu-
 rum, sed toto vitæ tempore hos
 lacrymarum rivos continuavit,
 singulis totius reliquæ vitæ die-
 bus ad galli cantum in terram
 prostratus, amaris lacrymis ne-
 gationem dessevit, ita ut acer-
 bæ lacrymæ oculos tanquam
 sanguine suffulos facerent ru-
 bescere, formatis quasi, per ge-
 nas, sulcis, per quos in sinum
 lacrymarum rivi derivarentur.

Maturè autem cum Doctore
 Seraphico ponderandum, si Pe-
 trus pro trina negatione tam ama-
 rè flevit, quanto plura pro mille ne-
 gationibus flere debes? quoties enim
 mort aliter peccasti, toties opere De-
 um negasti, de quo Apostolus:

Tit. 1. 16. *confitentur se nosse Deum, factu autem negant.*

Quoties d' avare, pro lucro illicito? quoties, d' homo lascive, pro voluptate caduca? quoties, d' homo fastuose, pro vana gloria? quoties gulose, pro immoderata ingurgitatione? quoties homo invidet, & iracunde, pro vindictæ cupiditate, Deum tuum negasti? quid ergo differis lacrymarum rivos effundere cum pœnitente Petro, nisi durior petra videri cupias? lacrymas funde ad abluendam culpam, & extinguendos arden-tes passionum tuarum motus.

3. Bonav. *Seraphicus, certe, qui esset in domo undique ardenti, instantissime laboraret eam aquis extinguere. Domi nostræ frequentes exardescunt, ex abscondito, in præcordijs peccati fomite, flammæ, jam incendium luxuriæ, jam flamma iræ, & vindictæ, jam ascendens ignis superbiæ, mox concupiscentiæ, & avaritiæ; si ergo ad materialem domum exurgente incendio, tanto fervore & studio infusus aquis salvandam currimus, quanto magis (argumentatur præfatus Doctor) O stulte homo, cum cor tuum, anima tua, ardeat flammis vitiorum, extinguere debes aquis fletuum, juxta Jeremiæ adhortationem: super montem assumam fletum, & super speciosa deserti planctum, quia igne succensa sunt.*

Copiosissimas, ad obitum defuncti amici, lacrymas fundunt homines mundani, quando mors fatali telo mortale prostravit corpus: sed stultus homo (infert iterum Seraphicus) mortem carnis aliene d' flet, non mortem animæ propriæ? quare cum S. Augustino concludit; culpabiliter se durum ostendit, qui damna temporalium, vel mortem amici d' flet, & non dolorem peccati ostendit per lacrymas. Talis non cor carneum, sed lapideum, & excisum de petra durissima ostendit.

IV. Imò petra durius, quia petra durissima Dei jussu, virgâ Moylis, percussa uberem fudit Israëlitis aquarum fontem, quod ipsum grande potentis Dei miraculum deprædicat Propheta regius. Interrupit petram in eremo, & adaquavit eos, velut in abyssum multa; & eduxit aquam de petra, & deduxit tanquam flumina aquas.

Si allegoricum hîc perscrutari sensum lubeat, eum exponit Doctor gentium, petra autem erat Christus. Interrupta fuit hæc in eremo huius mundi per vulnerum scissionem, uti Card. à S. Caro exponit. De hac igitur scissa in vulneribus Petra, adaquavit eos in abyssum multa, quia dum illius mortis, & interruptionis memorantur si deles, ab eis debet exire abyssus lacrymarum, & toti deberent destuere in lacrymas.

Si enim propter compassionem

S. Bonav. ib. dem.

Mortem corporis d' fletum

Cur non & animam

IV.

Exod. 17 v. 6.

Isa. 27 v. 15.

Christus erat Christus.

1. Coriat. 10. v. 4.

Hugo Card. in psal. 77.

Interrupta in passione.

nem cuiusvis proximi afflicti flendum asserit S. Bernardus, copiosius utique in acerbissima passione compatiendum, & condolendum flebiliter Salvatori nostro. *Quis potest transire siccis oculis, quod lancea latus aperuit Salvatoris, dicit sanctus Hieronymus. Planè petra durior est, qui ad hujus mysticæ Petre percussione, & interruptionem savissimam, non movetur. Usquequo (exclamat Seta- phicus) cordis mei nequicia prevalebit adversus Iesum, Dominum meum passum, cuius vulnera vicerunt diaboli potestatem, superaverunt primi parentis veneficia, confregerunt portas inferni, & aperuerunt portas paradisi, & in tantum abundat malitia cordis mei, ut non devincatur à tam excellentissima bonitate. Quid ergo me nequius, & quid maius malitia cordis mei? Non cessent oculi mei à ploratu, donec lacrymarum abundantia emolliat duritiam cordis mei. Percute, percute Domine petram durissimam virgâ oris tui, & fluant aquæ, & inundent torrentes lacrymarum, non tam compassionis, quàm compunctionis.*

Hieron. apud eundem.

Christo passo compassivum.

S. Bonav. sim. a. moris p. 1. 2.

V.

Duritia cordis.

Cor peccatoris, desertum.

Interrumpit Petram (pergit iterum moraliter exponendo Hugo Card.) id est, duritiam cordis, ineremo, in peccatore infructuoso, pleno seris, & monstris peccatorum; ad aquavit eos, aquis lacrymarum, velut in abisso multa, cor peccatoris verè est abissus multa. At quomo-

do de hac abyfso, & petra durissima educitur aqua? Moyfes virga percutere debet petram: *Petra hinc Moyfes Prædicator; virga, crux; si. va. lex sive petra, cor peccatoris; aquæ, lacryme, quibus ardor concupiscentiæ refrigeratur. Erigimus virgam, Prædicatores percutientes percutimus, sed non aquas erumpere lacrymarum, sed scintillas exilire indignationum & minarum experimur. Percussisti eos, & non doluerunt, indua-lerem. si. verunt facies suas, supra petram. v. 3. Sunt multi duriores; quàm petra (addit memoratus expoitor) Hugo Card. hinc quia nec martello verbi Dei, nec martello tribulationis potest frangi eorum duritia. Unde in iram excitaverunt excelsum in in aquoso, id est, in siccitate cordis sui, quod non potest resolvi in lacrymas compunctionis. Lacrymarum gratia oratione obtinenda.*

Objicies fortè, te ipsum tibi, & cordis tui duritiei indignari, quòd ita siccum, ita sit durum, ut nec emolliri, nec lacrymarum fontes emitti patiatur. Quid hinc consilij? *Conversus ad S. Th. Villanova) ora, ut amoveat à te cor lapideum, & præster cor carneum, & aperiat tibi fontem lacrymarum, venam aquæ viva salientis in vitam æternam: neque ab hac oratione desistas, donec obtineas, nam certè si persistis, obtinebis. Et obtinendo lacrymas, etiam spem infallibilem obtinendi cælorum regni concipies.*

Reg.

VI.

Regnum cœlorum (juxta di-
vina Sapientiæ oraculum) vim
patitur, & violenti rapiunt il-
lud. Econtra docet idem in-
fallibilis veritatis Magister: nisi
efficiamini sicut parvuli, non intra-
bitis in regnum cœlorum. Si violenti
regnum cœlorum rapiunt,
quid parvulis nos assimilari
convenit? Nunquid parvuli sunt
illi violenti? si urbs violentâ
manu capienda, non pueros,
non parvulos debiles & iner-
mes, sed viros potentes, & ro-
bustos, milites armatos & lo-
ricatos adducere oportet. Quæ
enim parvulorum violentia?
quæ in illis vincendi vis? rota
parvulorum violentia devin-
cendi matrem, in fletu, & la-
crymis consistit, his armis, hoc
ariete tamdiu oppugnant tene-
rum matris ægimum, donec ex-
pugnent.

Parvulo-
rum vio-
lentia

Sunt la-
cryma.

His cœ-
lum ex-
pugn-
ant.

Violenter, & tamen parvu-
lorum more regnum cœlorum,
& ipse Deus expugnandus no-
bis est, violentis nempe lacry-
mis; nam tenerum, & compas-
sivum Dei nostri cor, non me-
lius quàm lacrymando, & flen-
do vincere valemus; quod ad
duros peccatorum ictus ferre-
um est, carneum est, imò cere-
um ad calidas pœnitentium la-
crymas, his ergo & Deum, &
regnum cœlorum cogimus. Op-
timè ad intentum nostrum anti-
stes Mediolanensis: Cogimus

Æ. Franc. Josephi Op. IV.

regnum cœlorum, & vim quodamo-
do facimus, non compellendo, sed
flendo, non iniurijs, sed lacrymis.
Sicut autem nos cœlum obside-
re, & violenter lacrymando &
flendo obtinere nitimur, sic è
contra nos infernalis hostis, &
draco obsidione cingit; sole-
bant subinde (uti in multis con-
tigit occasionib⁹) obsessi, colle-
ctis aquarum canalib⁹, & torrenti-
b⁹, obsidentiū castra inundare,
ut sic hostis, in aquis submergi
vellet, retrocedere, & obsidio-
nem solvere cogereretur. Sed
hoc stratagemata cum infernali
nos obsidente dracone non suc-
cedere videtur; nam, teste Pa-
tiente Propheta, ecce absorbebit
fluvium. Aquæ multæ, populi
multi; multos populos, etiam
S. Baptismatis flumine rinctos
hic draco absorbet. Salfas ta-
men lacrymarum aquas non sor-
bere potest, ijs vel mergendus,
vel occidendus. Flumina omni-
no absorbet (ait Petr. Cellensis)
hanc tamen aquam non sorbet, rum-
pantur namque ventris ejus interio-
ra, si conspersa fuerint hac aqua, den-
tes excutuntur, fauces præfocantur,
venæ inflantur, & nervi ejus solvun-
tur. Et sic, quod per regium
Psalterium dictum est, adimpletur:
Contribulasti capita draconum in a-
quis, lacrymarum, & compunctionis,
exponit Hugo. O lacryma victo-
riosa (ait Bonav.) quid mirum si
vincis diabolum, cum etiam vincas
Deum?

s. Ambr.
bros.
serm. 5.

Obsidens
nos Dra-
co infer-
nalis

Iob. 40;
v. 18.

Petr. Celli-
de pœnit.
c. 12.

Lacrymis
mergen-
dus.

Psal. 73
v. 13.

Hugo
Card. hies.

o o

S. Bonav.
serm. 2.
in ecclia
Dom.

VII.

Miseria
causa
flendi.

Deum? De te enim Bernardus ait: Accusantibus inimicis silentium imponis, & quandoque sententiam ab ore iudicis rapis.

Aliam insuper flendi & lacrymandi causam allegavit Doctor mellifluus ab initio citatus, nempe miseriam hujus mundi, tribulationes, & angustias à Deo nobis propter peccata nostra immixtas, sicut ergo flendo culpa, ita etiam deletur poena, neque ulla ratione punienti Deo potentius & efficacius, quam flendo obviare possumus.

Luc. 14.
v. 31.

Qui potenti regi bellum movit, cui resistendi vires non habet, adhuc illo longè agente, legationem mittens, rogat ea, quæ pacis sunt. Bellum moverunt peccatores, ac tumidi mortales omnipotenti Deo, ac Creatori suo, ac cum illo venire ex æquo in prælium non possunt, quod ergo medium, ut Deum (qui armavit omnem creaturam ad ultionem inimicorum) placare, & à delendo populo Christiano avertere valeamus? nullo planè consilium, convenientius & securius, quam ut illo adhuc longè agente, mittamus legationem, rogantes ea, quæ pacis sunt. Sed quænam hæc legatio? qui Legati? lacrymæ funduntur, respondet S. Ambrosius, quæ solent legationem suscipere pro delictis.

Lacrymæ
sunt lega-
ti.

S. Am-
brof. in
psal. 37.
v. 10.

Hanc etiam legationem ad Deum miserunt incolæ civita-

tis Bethulæ, qui ab exercitu Iudith, Holofernis circumdati, & abscessis fontium canalibus graviter erant angustiati. Factus est fletus, & ululatus magnus in Ecclesia, & per multas horas una voce clamaverunt ad Deum: Peccavimus cum patribus nostris, iniuste egimus, iniquitatem fecimus; tu quia pius es, miserere nostri, &c. Hac lacrymarum legatione pacem à Deo (qui per exercitum Assyriorum Bethulianos extinguere paratus erat) impetrarunt.

VIII.

Et ecce contra nos armavit se justus Deus, peccatis nostris provocatus, induit iustitiâ, ut lorica: paravit in nos vasa mortis, sagittas suæ ardentibus effecit. Sonari contra nos facit undique classicum, & non jam à longè, sed in visceribus est Romani Imperij; his armis non contentus paravit vasa mortis, & famis, & pestis. Impares ergo manui tam potenti, rogemus ea, quæ pacis sunt. Atque (ut magni Patris Gregorij verbis utar) mittamus ad hanc legationem, lacrymas nostras.

Isai. 59.
v. 17.

Isai. 7.
v. 14.

Mittamus
&
nos.

S. Greg.
hom. 37.
in Evang.

Exemplum nobis in hoc præbuit dulcissimus Redemptor noster, qui cum appropinquaret Ierusalem, videns civitatem, flevit super illam. Adhuc à longè agente divinâ Iustitiâ, à longè, à quadraginta adhuc annis, illâ comminante excidium civitatis, jam Christus pro civitate

Luc. 19.
v. 41.

Exem-
plum flen-
do præbu-
it Christi.
flu.

lan-

sancta legationem miserat, lacrymas suas, *flevit super illa. Quia si cognovisses & tu, & quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi, nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis, subauditur: Fletes (ait S. Bonav.)*

S. Bonav. serm. 1. Dom. 9 Pent.

A longè adhuc ma. um erat.

& legationem mitteres tecum lacrymas tuas. Sed quoniam ira Dei adhuc de longè comminatur, & agere illis videbatur, adhuc 40. annis absens, nullum sui præbebat indicium, à longè erat, necdum enim ullus Romanus exercitus comparebat, hinc Christum, legationem, lacrymas suas pro eis mittentem, non admiserunt, multò minùs dura illorum corda, lacrymas in legationem præmittere sustinebant, à longè enim, à longè erat præparatum à Deo exitium, & Romanus exercitus.

IX. Quod si verò iustus Deus in populum Judaicum, divinam iustitiam adhuc longè agente, legationes (lacrymas) mittere renitentem, tam inaudita severitate tremendissimè advertit, expugnavit, & delevit, qua non severitate, & implacabili vindicta iustè rigere contra nos procedet, qui non de longè, sed jam ante oculorum nostrorum conspectum, agentem, & contra nos ferro & igne bellantem experimur iram Dei? an non iustas nos penitus delendi, & extirpandi causas habet? opprimimur, devastamur, urimur, secamur, spoliatur, exactio-

N bis modo prope est.

nibus exhaurimur, & tamen adhuc antiqua lascivæ juvenutis petulantia, helluonum comotationes, pomposus in vestibus luxus, in simularibus falsitas, in pupillorum & viduarum oppressione contumacia, in illicitis lucris tenacitas, in rerum divinarum cultu desidia. Hæne sunt, ô popule Christiane, legationes tuæ, quibus Deum iratum non jam longè, sed propè agentem, non placare, sed irritare præsumis?

Et tamen non mittimus legationem.

Magnam, & seriam exhibebat Jacob (luctans cum Angelo usque ad auroram) violentiam non dimittam te, donec benedixeris mihi; Hanc adhuc verbis magis emphaticis describit Oseas Prophetæ: In fortitudine sua directus est cum Angelo, & invaluit ad Angelum, & confortatus est: flevit & rogavit eum, id est, devotè, & cum lacrymis rogavit eum, ut dirigeret eum in viam, & custodiret, & sic factum, ait Lyranus. Idem etiam sentit Cornelius: supplex, & fletus petijt ab eo benedictionem, ut hoc fratris periculum ope Angeli evaderet.

X.

Jacob luctans fletus petit opem

Oseæ 12. v. 4.

Pro itinere periculum

Lyranus hic. Cornelius hic.

Magna nobis ad æternitatem restat via, periculosum instat iter, ad portam jam æternitatis stamus, egressuri per mortem. Et siquidem insidiantem sibi fratrem Esau, & cum armata militum manu obviantem timuit Jacob, & vitam & liberis, & omni substantiâ sua privandus, nisi

Periculosum iter æternitatis.

O 02

*Periculo-
sa in ago-
ne tenta-
tiones.*

*Exem-
plum de
Io. Thau-
lero.*

*In eius hi-
storia,
operibus
præfixa.*

nisi singulari Angeli præsidio muniretur, idcirco suppliciter & flebiliter ab hoc & benedictionem, & assistentiam in via contra exacerbatum fratrem efflagitans; majorem utique & nos omnes, & rogandi, & supplicandi, & flendi causam habemus, in periculoso æternitatis aditu constituti, ubi demones omnes suas colligunt vires, & arma, ut in hac via nos omnibus liberis, ac substantiâ, meritis scilicet, & bonis operibus, ac ipsâ vitâ gratiæ spoliarent, quæ hostium infernalium insidiæ tam rectæ, periculosa, ac potentes sunt, ut etiam viri sancti hoc æternitatis periculosum iter aggredi horruerint. Sic etiam de illuminato illo, & magno Asceticæ vitæ magistro Joanne Thaulero legitur, quod tam formidabiles moribundus gestus (voci copiam jam privatus) ediderit, ut ad compassionem, æquæ ac horrorem circumstantes fratres, commoverit.

Post obitum verò devoto illi Laico (quem ipse licet Magnus Theologiæ Magister, in vita spirituali, instructorem habuit) apparens, manifestavit, trementibus, & subtilibus se tentationibus tunc se ab hostibus infernalibus fuisse exagitarum, quæ tales & tam formidabiles gestus in se causaverint, & nisi Deus ipsi vocem prius præclusisset

per infirmitatem, ita se ex gravitate, & metu tentationum fuisse clamaturum, ut omnes circumstantes exhorruissent.

Ob tantum ergo periculum in mortis, & æternitatis itinere nobis imminens, plorare, supplicare, & inenarrabilibus gemitibus à Deo benedictionem, & à S. Custode Angelo præsidium, ac SS. Patronis nostris assistentiam ac protectionem petere debemus flendo & lacrymando.

Hoc idem docere nos voluit XII
cœlestis noster magister Christus Jesus, qui videns civitatem ^{Civitatem}
flevit super illam quia venient dies in ^{obsessio,}
te, & circumdabunt te inimici tui ^{morsu &}
vallo, & coangustabunt te undique, ^{gura.]}
&c. Hoc autem spiritualiter contingit contra quemlibet peccatorem, ut S. Bonav. testatur, nempe in ^{S. Bonav. in Lucam hic.}
morte uti fuisse in Dom. 9. Pent. remonstratum fuit. Itaque si ^{si}
cognovisses & tu, & quidem in hac ^{die}
die (ô anima peccatrix) quæ ad ^{pacem tibi, &c.}
pacem tibi, &c. Nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis, &c. ^{Subauditur (ait S. Bonav.)}
Eleres. Et ad obtinendam cum Deo pacem, ad impetrandum Angelorum, & Patronorum in ^{Properea}
tam periculosa obsidione sub- ^{fleudo pe-}
dium, ad placandum iratum ju- ^{tendum}
dicem, legationem mitteres la- ^{auxilium.}
crymas tuas, hæ enim solent legationem suscipere pro delictis.

Mittamus, mittamus ergo & præ-

præmittamus ad iudicem, legationem lacrymas nostras deducant oculi nostri aquas; deducant quasi torrentem lacrymas per diem ac noctem, non demus requiem eis, neque taceat pupilla oculi nostri, causas lacrymarum habemus copiosissimas, & tamen lacrymas videmus rarissimas. Planè materiam flendi abundantissimam subministrant nobis miseriæ, & angustia undique imminentes: materia & causa flendi. materiam & causam uberrimam lacrymarum dat meditatio profunda Dominicæ passionis, siquidem non saxeæ sint corda nostra. Majorem præbent copiosa peccata, & delicta nostra, quibus Deum graviter irritavimus, maximam verò periculosus æternitatis, & severissimi tribunalis aditus. Flere debemus pro miserijs, & tribulatio-

nibus, ut avertantur, pro Christi passionibus, ut cordi imprimantur, pro peccatis ut deleantur, pro æternitatis, & iudicis accessu, ut protectio, & misericordiam impetrentur. Mittamus legationem, lacrymas nostras. Præcepit Deus Angelo: *signa Thau super frontes virorum gementium, & dolentium, justitiæ suæ ministris sanctè inhibens, super quem videritis Thau, ne occidatis.* Ut igitur hoc signo vitæ mereamur notari, exitus aquarum veræ poenitiæ deducant oculi nostri, & ab omni divinæ justitiæ vindicta liberi securum, apud iudicem legatione lacrymarum placatum, habebimus accessum, qui *absterget omnem lacrymam ab oculis eorum,* & à lacrymarum valle inducet in gaudium sempiternum, Amen.

Ezech. 9. v. 4.

Apoc. 22. v. 4.

